Iacob

Iacob

Istoria lui Iacob conţine şi ea o serie întreagă de lecţii instructive. Parcurgând diferitele etape ale vieţii sale, ne vin în minte fără încetare cuvintele Bibliei: „Ce seamănă omul aceea va şi secera." Iacob l-a înşelat pe tatăl său şi l-a tras pe sfoară pe fratele lui; în revanşă a fost şi el înşelat şi tras pe sfoară de socrul său, iar mai târziu de fiii săi. Aceste fapte fac ca harul lui Dumnezeu să strălucească şi mai mult faţă de el.

Să notăm, în treacăt, ce loc important ocupă istoria lui Iacob în cartea Genezei. îl urmărim îndeaproape cu mult interes şi ne bucurăm când îl vedem reuşindu-i câte ceva, pentru că el ne este atât de asemănător, încât ne vine să spunem mereu: „Acesta puteam fi eu însumi!" Numeroasele greşeli, proiectele ciudate, încăpăţânarea, lipsa de credinţă, tendinţa de a privi spre lume, toate acestea ne sunt mult prea cunoscute.

De asemenea, ne bucurăm să constatăm că Dumnezeul nostru Se numeşte de atâtea ori „Dumnezeul lui Iacob" şi mai rar „Dumnezeul lui Avra-am". (A se vedea, de exemplu, Psalmul 20.1; 46.7,11; 75.9; 76.6; 81.1,4; 94.7; 114.7; 132.2,5; 146.5; comparaţi cu Psalmul 47.9.) De 13 ori găsim în Psalmi „Dumnezeul lui Iacob" şi o singură dată „Dumnezeul lui Avraam." Să ne mai amintim că Iacob înseamnă „cel ce ţine de călcâi", „înşelător" iar Avraam „tatăl unei mulţimi."

Nu vom urmări pe Iacob în toate detaliile pe care ni le prezintă Cartea Sfântă. Piatra în loc de pernă, cei 20 de ani de muncă grea, suferinţele îndurate în Haran simt, desigur, consecinţele păcatului său faţă de tatăl şi fratele său; de altă parte, Iacob şi-a luat două soţii şi două ţiitoare, deosebindu-se prin aceasta de tatăl şi bunicul lui. La Haran, Ruben, fiul său întâi născut, încă destul de tânăr, face obiectul unui târg acolo unde nu trebuia să fie vorba decât de iubire; să nu ne mirăm deci dacă ceva mai târziu acelaşi fiu manifestă lipsă de respect faţă de lucrurile acestea şi se apropie de ţiitoarea tatălui său. Fapta aceasta l-a costat pe Ruben pierderea dreptului de întâi-născut, dar Iacob resimte o asemenea amărăciune în inima sa încât, la capătul zilelor sale, manifesta o oroare mult mai profundă faţă de acest act nelegiuit decât o făcuse iniţial (Geneza 49.3-4). în tinereţe, se părea că Iacob se depărtează tot mai mult de Dumnezeu, şi nu umblă cu El aşa cum îl vedem făcând spre sfârşitul vieţii. Lucrul acesta s-a întâmplat cu mulţi credincioşi. Fără îndoială că păcatele noastre au fost iertate, sângele lui Hristos le-a şters şi noi am fost îndreptăţiţi. Când Dumnezeu este Cel ce ne îndreptăţeşte, cine ne mai poate condamna? „Acuzatorul fraţilor noştri" simte o plăcere deosebită să îngroaşe lipsurile noastre mai vechi şi să ni le readucă în memorie, însă, slavă Domnului, noi avem un Prieten gata să spună de fiecare dată: „Domnul să te mustre, Satan! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?" (Zaharia 3.2). Oroarea noastră faţă de aceste vechi păcate ar trebui să crească pe măsură ce înţelegem tot mai bine cât l-au costat ele pe Mântuitorul nostru.

Avraam şi Isaac erau pelerini şi trăiau în corturi; singura bucată de pământ pe care o stăpâneau în Canaan era un loc de înmormântare. Iacob ar fi trebuit să meargă pe urmele lor, dar în Geneza 33.17 şi 19 îl vedem construind o casă şi cumpărând un teren. Ce deosebire între el şi strămoşii săi! Şi totuşi înţelegem foarte bine că nu-i deloc uşor şi nici plăcut să fii mereu un pelerin. Cel care zicea: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde-Şi odihni capul" (Luca 9.58 şi Matei 8.20), de-a lungul întregii Sale vieţi pământeşti, n-a găsit un locşor unde să-Şi plece capul; la cruce însă, după ce a zis: „S-a sfârşit!", şi numai atunci, Şi-a plecat capul. Care alt pelerin a mai avut un drum atât de luminos? Orice călător tot mai găseşte o casă, dar Isus poposea pe Muntele Măslinilor, El nu avea un acoperiş care să-L adăpostească.

Iacob, ostenit de atâta drum de la un loc la altul, a cedat ispitei de a-şi construi o casă pentru a se stabili în ea. Şi care a fost consecinţa? Fiica sa Dina a ieşit să vadă pe fetele ţării. Cum tatăl ei îşi stabilise domiciliul în lume, în loc să fie un călător a cărui cetăţenie este în ceruri, ne mai mirăm că fiica sa a dorit să-şi facă prietene în această lume?

Cunoaştem rezultatele dureroase şi ruşinoase ale acestei experienţe. Cine ar fi presupus că schim-barea unui cort contra unei case avea să producă un fruct atât de amar? Până în zilele noastre simt perfect valabile următoarele cuvinte ale Scripturii: „Prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu." Dacă noi ne fixăm reşedinţa în lumea aceasta, pierzând conştiinţa de pelerini, nu avem dreptul de a-i mustra pe copiii noştri când aceştia caută prietenia celor printre care ne-am stabilit.

După mulţi ani de la această întâmplare, necinstea adusă Numelui lui Dumnezeu, oroarea şi ruşinea pentru toate cele petrecute fac să se cutremure inima bătrânului patriarh mai mult decât la timpul respectiv. El strigă în Geneza 49.7: „Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost violentă, şi furia lor, căci a fost crudă! Ii voi împărţi în Iacob şi-i voi risipi în Israel." Levi a fost risipit în Israel ca pedeapsă pentru acest păcat comis cu multe secole înainte, dar Dumnezeu a intervenit, o dată mai mult, în îndurarea Sa, şi această judecată care nu i-a lăsat lui Levi nici o fâşie de pământ a devenit pentru el o glorioasă binecuvântare: seminţia aceasta a fost aleasă pentru a se apropia de Dumnezeu, iar răspândirea sa în mijlocul poporului a constituit calea cea mai bună de comu-nicare a cunoaşterii de Dumnezeu şi a cuvintelor Lui. Puternicul lui Iacob îl sileşte pe om să-L laude chiar şi în mânia sa. O dată mai mult „din cel ce mănâncă a ieşit ce se mănâncă."

Înainte de a ne despărţi de Iacob şi fiii săi să nu uităm ce fiu minunat a dat Dumnezeul harului, în persoana lui Iosif, acestui sărman părinte gata să cadă în leşin. Eu nu-mi amintesc nici cel mai mic reproş făcut la adresa lui Iosif. Cât de mult ar trebui să mulţumim noi lui Dumnezeu şi cum ar mai trebui să ne îmbărbătăm văzând cum harul Lui se înalţă deasupra păcatelor şi slăbiciunilor noastre. Pe harul acesta trebuie să ne bizuim noi ca părinţi zi de zi. Istoria lui Iacob este de la început şi până la sfârşit a harului lui Dumnezeu.